

KRISTAN HIGGINS

per geras,
kad būtu
tikras

Knygute.lt

Kristan Higgins

PER GERAS, KAD BŪTŲ TIKRAS

Romanas

Versta iš: Kristan Higgins, Too Good to be True,
Harlequin Books, 2010

© Kristan Higgins, 2009

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Jūratė Žeimantienė, vertimas iš anglų kalbos,
2012

© Živilė Adomaitytė, knygos dizainas, 2013

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2013

ISBN 978-609-406-473-9

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Šią knygą skiriu pačios šauniausios moters -savo močiutės Helenos Kristan - atminimui.

Padėka

Kaip visada ačiū Marijos Carvainis agentūrai ir nuostabiai bei kilniaširdiškai Marijai Carvainis už išmintingus patarimus, o Donnai Bagdasarian ir June Renschler – už entuziastingą susidomėjimą šia knyga.

Dėkui Keyren Gerlach iš „Harlequin Books“ už dosnų ir vertingą indėlį, Tracy Farrell – už palaikymą ir padrąšinimą.

Šiltų žodžių nusipelno ir mano draugės rašytojos: Julie Revell Benjamín ir Rose Morris; taip pat Beth Robinson iš „Point Source Media“, kurios dėka taip puikiai atrodo mano interneto svetainė ir reklaminė medžiaga.

Dėkoju savo artimiausiems žmonėms – draugams ir šeimos nariams, kuriems teko klausytis nesibaigiančių mano sumanymų: mamai, Mike'ui, Hilly, Jackie, Nanai, Maryellen, Christine, Maureen ir Lisai. Esu be galo laiminga, kad turiu tokią nuostabią šeimą ir drauges!

Ačiū puikiems vaikams, kurie teikia man tiek džiaugsmo, o labiausiai dėkoju nuostabiam sutuoktiniui Terence'ui Keenanui. Šiuo

atveju žodžiai bejėgiai...

Ir galiausiai noriu pasakyti ačiū savo seneliui Julesui Kristanui, nepaprastai tvirtam, skvarbaus proto ir be galo dosnios širdies žmogui. Brangusis seneli, įkvėptas tavo pavyzdžio, pasaulis tampa geresnis.

Prologas

Be užuolankų prisipažinsiu: išsigalvoti vaikina-man ne naujiena. Kai kurie žmonės spokso į parduotuvių vitrinose išdėliotus daiktus, kurių niekada neįpirks. Kiti žiūrinėja internete nuotraukas kurortų, kuriuose niekada neato-stogaus. O kai kurios merginos prasimano, kad susitikinėja su labai puikiu vyruku, nors taip nėra.

Pirmą kartą tai nutiko šeštoje klasėje. Per pertrauką. Hetė B., Hetė F. ir Džesika A. pri-klausė išrinktųjų būreliui. Jos jau buvo išbandžiusios lūpų blizgius ir akių šešėlius, turėjo dailių rankinių ir vaikinų. Grįžtant į praeitį, turėti berniuką tereiškė, kad jis pastebės tavo mokyklos koridoriuje, vis dėlto tai buvo privilegiuotos padėties simbolis. Ir to man trūko ne mažiau nei akių šešėlių.

Hetė B. stebėjo, kaip jos draugužis Džojus Eimsas traukia iš kelnių kišenės varlę, kurią ten laikė dėl priežasčių, suprantamų tik šeštokams, ir tarškėjo apie tai, kad gal nutrauks santykius su Džojumi ir pradės draugauti su Džeisonu.

Staiga aš visai netikėtai sau pačiai išpyški-

nau, kad taip pat susitikinėjau su kai kuo... Vairuotojui iš kito miesto. Trys populiariausios klasės mergaitės gyvai susidomėjusios pasisuko į mane, o aš toliau riečiau apie Tailerį, liaupsindama jo šaunumą, protą ir mandagumą. Jam jau keturiolika. Jo šeimai priklauso žirgynas ir Tailerio tėvai nori, jog sugalvočiau vardą ką tik atsivestam kumeliukui, kurį mokysiu atšouliuoti vos man sušvilpus. Tik man vienai.

Neabejoju, kad mes visos turėjome tokių išsigalvotų draugužių. Tiesa? Ir kas čia bloga (na, nebent tik truputį), jei kur nors toli toli gyvena vaikinukas Taileris, auginantis žirgus, kaip atsvara nesubrendėliams, nešiojantiems varles kelnių kišenėse? Juk tai beveik tas pats, kaip tikėti Dievą - tiesiog privalai, nes pasirinkimo nėra. Mergaitės užkibo, apipylė mane klausimais, žvelgė su ką tik atsiradusia pagarba. O Hetė B. net pakvietė į artėjantį savo gimtadienio vakarėlį ir aš laiminga sutikau. Žinoma, po kurio laiko man teko pranešti liūdną naujieną, kad Tailerių žirgynas sudegė ir šeimai teko persikelti į Oregoną, pasiėmus mano kumeliuką, vardu Vidurnakčio Saulė. Galbūt abi Hetės, o ir kitos klasės draugės, numanė tiesą, bet aš dėl to nesukau galvos. Tiesa sakant, svajodama apie Tailerį jaučiau-

si... kuo puikiausiai.

Vėliau, kai man sukako penkiolika ir mes išsikraustėme iš apširusio Niujorko rajono Maunt Vernono į daug labiau išaustytą Eivono miestą Konektikute, kur visos mergaitės turi glotnius plaukus ir baltutėlaičius dantis, aš prasimaniau kitą vaikiną - Džeką iš gimtojo miesto. Ak, jis buvo toks dailus (tai patvirtino nuotrauka mano piniginiėje, kurią kruopščiai išsikirpau iš „J. Crew“ drabužių katalogo). O Džeko tėvas tapo ištis prašmatnaus restorano „Le Cirque“¹ (na, ko norėti, man tebuvo penkiolika) savininku. Mudu su Džeku neskubino me įvykių... Taip, bučiavomės, ištis net perėjome prie kito glamonių etapo, bet Džekas buvo toks padorus, kad toliau reikalai nepasištūmėjo. Mes norėjome palaukti, kol tapsime vyresni. Galbūt todėl, kad Džekui rūpėjo rimti įsipareigojimais, o gal dėl šiltų jausmų, kuriuos man puoselėjo jo šeima, jis nupirko tikrutėlį „Tiffany“ žiedą. Na, ne su deimantu. Regis, su safyru, panašiu į princesės Dianos, tik šiek tiek mažesniu.

Deja, nutraukiau santykius su Džeku maž-

¹ Cirkas (pranc.) (čia ir toliau - vert.> pastabos).

daug po keturių mėnesių antroje gimnazijos klasėje, kad būčiau prieinama vietiniams vaikinams. Mano strategija davė netikėtų rezultatų... Jie akivaizdžiai susidomėjo... mano vyresne seserimi. Kartą Margareta užsuko manęs pasiimti pakeliui iš koledžo ir visiems vaikinukams užkando žadą, vos pamačius jos ryškų, kerintį grožį. Netgi pažvelgus į mano jaunėlę sesę, tuo metu tik šeštokę, buvo matyti, kad netrukus ji taps tikra gražuole. O aš taip ir likau nepastebėta. Pradėjau manyti, jog niekada nepavyks atsisakyti nebūtų gerbėjų ir patirti nežaboto pasitenkinimo, kad išties kritau į akį vaikinui.

Paskui atsirado Žanas Filipas. Prasimaniau šį atkaklų dūsautoją iš užsienio mokydamasi koledže, kad man pavydėtų. Jis neva studijavo chemiją ir, kaip dabar manau, turėjo kentėti nuo Aspergerio sindromo, kad nepastebėtų mano asmeninių santykių problemų. Užuot išrėžusi, kad jis man nepatinka (juk tai taip žiauru!), nurodinėjau kambario draugei keverzoti raštelius ir kaišioti po mūsų durimis, kad visi galėtų pamatyti, kas juose rašoma: „Greise, Ž. F. vél skambino. Jis nori, kad atostogas praleistum su juo Paryžiuje. Pasuk jam *toute sui-*

te. ¹²

Mylėjau Žaną Filipą, man patiko svajoti, kad rūpiu elegantiškam prancūzui! Kad jis klaidžioja Paryžiaus tiltais niūriai žvelgdamas į Seną, ilgėdamasis manęs ir kaskart gailiai dūsauja kramsnodamas šokoladinius raguolius ir gurkšnodamas gerą vyną. Ak, aš ėjau iš proto dėl Žano Filipo ištisą amžinybę. Jo vertas varžovas galėjo būti nebent mano numylėtasis Retas Batleris (neprilygstamasis romano „Vėjo nublokšti“ veikėjas), kurį atradau trylikos ir niekada nepamiršau.

Taigi ir būdama dvidešimties, o ir dabar, sulaukusi trisdešimties, esu gyvybiškai priklausoma nuo išgalvotų vaikinių. Neseniai viena smulkaus sudėjimo dama, vardu Florensa, iš „Auksinių pievų“ senjorų pensiono per pramoginių šokių pamoką, kurią padėjau vesti draugui, pasisiūlė supažindinti mane su savo sūnėnu.

-Brangute, tu kaipmat įsimylėsi Bertį! - spigiai tikino senutė, kol mėginau pasukti ją į dešinę. -Ar galiu duoti jam tavo telefono numerį?

² Tuo pat (pranc.).

Jis daktaras. Podiatras.³ Tik turi nedidelę bėdą. O šiuolaikinės merginos tokios išrankios. Mano laikais iki trisdešimties neištekėti buvo tolygu mirčiai. Na ir kas, kad Bertis kiek apvalainas. Jo mama irgi buvo apkūni, netgi, sakyčiau, krūtinga...

Atėjo laikas ištraukti į dienos šviesą pramanytą gerbėją.

- Ak, neabejoju, kad jis labai mielas, Flore... Bet aš su kai kuo susitikinėju. Kaip apmaudu.

Turiu pasakyti, kad man taip nutinka ne tik būnant tarp kitų žmonių. Griebiuosi minties apie išganingą tariamą draugą dėl... na, dėl psichologinio komforto.

Pavyzdžiui, prieš kelias savaites važiavau namo tamsiu ir nuošaliu Konektikuto 9-uoju keliu, galvodama apie savo buvusį sužadėtinį ir jo naują mylimąją, kai netikėtai sprogo automobilio padanga. Kaip paprastai būna mirties akivaizdoje, galvoje pradėjo sukstis tūkstančiai minčių, nors galynėjausi su vairu, stengdamasi suvaldyti prakeiktą mašiną, ir tarsi iš šalies girdėjau savo pačios klyksmą:

-Odieveodieve!

³ Pėdų priežiūros specialistas.

Visų pirma neturiu drabužių laidotuvėms. („Ramiau, ramiau, neleisk automobiliui apsi-
versti.“) Be to, jeigu karstas bus atviras, belie-
ka tikėtis, kad bent po mirties mano garbanos
neatrodys tokios išsitaršiusios kaip gyvenime.
(„Suk labiau, suk labiau, jis tampa nevaldomas.“) Mano seserys bus priblokštos, tėvai ne-
teks žado iš sielvarto ir liausis rietis bent jau
diennelei kitai. („Spausk pedalą, truputį padidink greitį, tai padės išlyginti automobilį.“) Ir
Dievas liudytojas - Endrių kankins kaltė! Visą
likusį gyvenimą jis graušis nagus, kad pametė
mane. („Dabar lėtink, palengva, ir įjunk avari-
nius žibintus, gerai, gerai, mes vis dar gyvos.“)

Kai automobilis galiausiai saugiai sustojo
kelkraštyje, sėdėjau nepajėgdama suvaldyti
drebulio, širdis pašėlusiai daužėsi į šonkaulius
kaip palaida langinė.

-Jėzaujėzauačiūtaujėzau, - monotoniškai
šnabždėjau, apgraibomis ieškodama mobiliojo
telefono.

O varge, buvau ne ryšio zonoje (savaime su-
prantama). Palaukiau kelias akimirkas, tada
paklususi likimui nusprendžiau daryti tai, ką
privalau. Išlipau iš automobilio į žvarbią kovo
lijundrą apžiūrėti sprogusios padangos. Atsida-
riusi bagažinę išsitraukiau kėliklį ir atsarginį

rata. Nors niekada nebuvo keitusi rato, maždaug įsivaizdavau, kaip tai daroma. Pro šalį vis pravažiudavo vienas kitas automobilis, pašventindamas mane ledinėmis čiurkšlėmis. Prisitryniau pūsles ant rankų, nusilaužiau nagą, susigadinau batus, išsiterlioju purvu ir ratų tepalu. Niekas nesustojo padėti. Nė vienas nusmurgęs žmogėnas. Niekas net nesiteikė sulėtinti greičio. Nusikeikiau supykusi ant negailestingo pasaulio ir šiek tiek didžiudamasi, kad pati pakeičiau ratą. Vėl įlipau į automobilį, kalendama dantimis, pamėlusiomis lūpomis, visa permirkusi ir murzina. Važiuodama namo tegalėjau galvoti apie vonią, karštą punšą, per televizorių rodomą madų laidą „Project Runway“ ir flanelinę pižamą. Deja, manęs laukė vieni nemalonumai.

Kaip buvo galima spręsti pagal įkalčius, mano škotų terjeras Angusas įsigudrino pragrauzti neseniai dažytų virtuvės durų apsauginę užšovą ir išsitraukti iš šiukšlių dėžės skardinę abejotino šviežumo vištienos, kurią buvau ten įmetusi dar ryte. Tiesą sakant, ne abejotino šviežumo, o kaip reikiant pašvinkusią. Sušveitęs tą nelemtą vištieną vargšas šunelis smarkiai sublogavo ir nutaškė vėmalais visas virtuvės sienas....